

ΑΠΟΜΕΙΝΑΡΙΑ ΘΑΝΑΤΟΥ

Στη μνήμη του Όντβαρ Λίερ Όλσεν

Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΕΓΙΝΕ στο τηλεφωνικό κέντρο της αστυνομίας στο Τένσμπεργκ την Τρίτη 22 Ιουνίου και ώρα 9:32 το πρωί.

Ο Βίλιαμ Βίστιν ήταν ο τρίτος αστυνομικός στον τόπο του ευρήματος. Είχε μόλις φύγει από τον γιατρό και είχε μπει στο αυτοκίνητό του, όταν έλαβε το μήνυμα στον ασύρματο. Τώρα, στεκόταν εκεί, με τα παπούτσια του γεμάτα φιλή άμμο και το χέρι να σκιάζει τα μάτια του από τον δυνατό ήλιο.

Τα κύματα έσπαγαν στην ακτή μπροστά του και τραβιόνταν ξανά πίσω στη θάλασσα. Γυμνά βράχια, λεία και γλιστερά, κατηφόριζαν μέσα στο νερό, που βάθαινε ομαλά και από τις δύο πλευρές του κόλπου.

Δυο ένστολοι αστυνομικοί είχαν αποκλείσει με ταινίες την αριστερή πλευρά της παραλίας. Ελάχιστοι άνθρωποι βρίσκονταν εκεί τόσο νωρίς το πρωί, ενώ η μικρή ομάδα των περιέργων, που δεν ξεπερνούσαν τους δώδεκα με δεκατρείς, αποτελούνταν ως επί το πλείστον από παιδιά. Ένας από τους αστυνομικούς είχε πάρει παράμερα ένα

μεγαλόσωμο αγόρι με κόκκινα, ορθωμένα σαν βούρτσα μαλλιά και το πρόσωπο γεμάτο φακίδες, και του έκανε ερωτήσεις. Το αγόρι προσπαθούσε με το ένα χέρι να συγκρατήσει με το λουρί ένα μικρό μαύρο τεριέ και με το άλλο χειρονομούσε κι έδειχνε.

Ο Βίστιν ακολούθησε με το βλέμμα έναν από τους γλάρους που διέγραφαν μεγάλους, νωθρούς κύκλους πάνω από τον κόλπο, σαν να ήθελε ένα μικρό διάλειμμα πριν πάρει μια βαθιά ανάσα από τον αλμυρό αέρα της θάλασσας και συγκεντρωθεί σε αυτό που θα αποδεικνυόταν ακόμα μία μακριά και απαιτητική αποστολή.

Ένα αθλητικό παπούτσι πηγαινοερχόταν μέσα στο νερό εκεί που έσκαγε το κύμα. Κάθε φορά που η άμμος γλιστρούσε από κάτω του, φαινόταν πως θα τραβιόταν πίσω στη θάλασσα, όμως ένα νέο κύμα το έβγαζε ξανά στην αμμουδιά. Φύκια είχαν μπερδευτεί στα ακόμη δεμένα κορδόνια, ενώ οι σόλες είχαν ένα στρώμα από καφετιά λάσπη. Μέσα από το παπούτσι εξείχαν τα απομεινάρια ενός ανθρώπινου ποδιού. Γαρίδες και άλλα θαλάσσια είδη κυκλοφορούσαν γύρω του και γαντζώνονταν απ' όπου μπορούσαν.

Ο Βίστιν άφησε και πάλι το βλέμμα του να περιπλανηθεί στο βάθος του ορίζοντα, στη λεπτή γκριζα γραμμή που χώριζε τον ουρανό από τη θάλασσα. Μέσα στην καταχνιά ξεχώρισε το περίγραμμα ενός εμπορικού πλοίου.

Ένα φορτηγάκι μπήκε στο χορταριασμένο πλάτωμα πίσω από την παραλία και στάθηκε δίπλα στο περιπολικό της αστυνομίας. Ο Έσπεν Μόρτενσεν βγήκε από μέσα, έσκυψε στο δάπεδο της μπροστινής θέσης και πήρε μια τσάντα με φωτογραφικά εξαρτήματα. Ο Βίστιν καλωσόρισε

τον νεαρό τεχνικό στον τόπο του εγκλήματος με ένα νεύμα. Ο Μόρτενσεν ανταπέδωσε τον χαιρετισμό και άνοιξε την πλαϊνή πόρτα του μικρού φορτηγού. Έβγαλε ένα φτυάρι κι έναν άσπρο πλαστικό κάδο, και ύστερα πλησίασε τον συνάδελφό του.

«Κι άλλο;» ρώτησε και ακούμπησε το φτυάρι στην άμμο.

«Κι άλλο», επιβεβαίωσε ο Βίστιν και κάθισε ανακούρκουδα δίπλα στο μακάβριο εύρημα, ενώ ο Μόρτενσεν ετοίμαζε την κάμερα.

Το πόδι φαινόταν να έχει κοπεί ή αποκολληθεί από το υπόλοιπο σώμα στην άρθρωση του αστράγαλου, όμως είχε μείνει δεμένο γερά μέσα στο αθλητικό παπούτσι. Απομεινάρια από παχιά επιδερμίδα ξεδιπλώνονταν και από τις δυο πλευρές. Ανάμεσα στα κατάλοιπα χλωμής σάρκας στον πάτο του παπουτσιού ξεχώριζαν επίσης ξασπρισμένα θραύσματα οστού. Ένα μέρος αυτού που πρέπει να ήταν συνδετικός ιστός κάλυπτε τη φτέρνα.

Ο Βίστιν τα είχε ξαναδεί αυτά. Αυτό ήταν το δεύτερο ακρωτηριασμένο πόδι που ξεβράστηκε τον τελευταίο καιρό στην περιοχή. Σηκώθηκε και κοίταξε τον τεχνικό του Εγκληματολογικού.

«Δεν ανήκουν στο ίδιο άτομο», είπε αποφασιστικά.

Ο Μόρτενσεν έμεινε με τον φακό στο χέρι να κοιτάζει το παπούτσι. «Τι εννοείς; Νομίζω πως είναι όμοιο με το προηγούμενο».

«Αυτό ακριβώς είναι το πρόβλημα», κατένευσε ο Βίστιν. «Πρόκειται για αριστερό παπούτσι, όπως ήταν και το προηγούμενο». Έσκυψε και κοίταξε ξανά το περιεχόμενο του παπουτσιού. «Επιπλέον, σε αυτό το πόδι υπάρχει ένα

άσπρο σοσόνι, ενώ στο προηγούμενο υπήρχε μια μαύρη, ψηλή κάλτσα».

Ο Έσπεν Μόρτενσεν βλαστήμησε κι έσκυψε πάνω από το παπούτσι, που συνέχιζε να πηγαινοέρχεται με το κύμα. «Έχεις δίκιο», συμφώνησε. «Μάλιστα, νομίζω πως αυτό είναι κάνα δυο νούμερα μεγαλύτερο, πράγμα που σημαίνει πως...»

Θα κατέληγε σε ένα συμπέρασμα, αλλά σταμάτησε από μόνος του. Ήξεραν και οι δύο τι σήμαινε αυτό: Είχαν βρει μέλη από δύο άγνωστα πτώματα που πιθανότατα έπλεαν ακόμη έξω στη θάλασσα.

Ο Μόρτενσεν τράβηξε μερικές φωτογραφίες από διαφορετικές γωνίες. Μετά, έβαλε την κάμερα πίσω στην τσάντα, έπιασε το φτυάρι και το έχωσε στην άμμο κάτω από το παπούτσι. Μέσα στον άσπρο κάδο μαζί με το παπούτσι έπεσαν λίγη άμμος, όστρακα και θαλασσινό νερό.

Ο αστυνομικός που μιλούσε με το κοκκινομάλλικο αγόρι τούς πλησίασε και τους ενημέρωσε στα γρήγορα πως το παπούτσι το είχε βρει το αγόρι που πήγαινε βόλτα τον σκύλο του περίπου πριν από μία ώρα.

«Οργανώνουμε έρευνα στην παραλία», εξήγησε. «Το υπόλοιπο σώμα μπορεί να ξεβραστεί στη στεριά οποιαδήποτε στιγμή. Θα έρθουν πολλοί εδώ σήμερα. Ο Ερυθρός Σταυρός, που υποσχέθηκε να βοηθήσει με μια ομάδα ανιχνευτών, θα έρθει σε καμιά ώρα».

Ο Βίστιν κατένευσε επιδοκιμαστικά. Όταν είχε βρεθεί το προηγούμενο πόδι, είχαν ερευνήσει όλη την ακτή, χωρίς όμως αποτέλεσμα. Ίσως αυτή τη φορά να ήταν πιο τυχεροί. Ένα μεγάλο κύμα βγήκε ψηλά στην παραλία, και ο Βίστιν

αναγκάστηκε να κάνει μερικά βήματα πίσω για να μη βραχεί. Το κύμα έσβησε αμέσως τα ίχνη από την άμμο.

Πέρασε το χέρι του μέσα από τα πυκνά, σκούρα μαλλιά του και κοίταξε ξανά τη θάλασσα. Είχε δει πολλά στη ζωή του, ωστόσο αυτή τη φορά ένιωσε την καρδιά του να χτυπάει πιο γρήγορα.

ΣΤΟΝ ΧΑΡΤΗ ΠΟΥ ήταν απλωμένος πάνω στο τραπέζι στην αίθουσα συσκέψεων ένας κόκκινος σταυρός έδειχνε το νοτιότερο σημείο του Σταβερνσεία. Ο Βίστιν πήρε έναν μαρκαδόρο και σημείωσε έναν νέο σταυρό στον κόλπο κάτω από τον νότιο προμαχώνα και την περιοχή των ναυπηγείων, στην παλιά πόλη του Στάβερν. Ο Νιλς Χάμερ, όρθιος πίσω του, κοίταζε πάνω από τον ώμο του.

«Ακόμα ένα αριστερό πόδι;» ρώτησε απορημένος.

Ο Βίστιν κατένευσε. Έβγαλε κάμποσες φωτογραφίες μέσα από έναν φάκελο και τις άπλωσε στο τραπέζι. Όλες έδειχναν το ίδιο αντικείμενο – ένα μπλε αθλητικό παπούτσι με το πάνω μέρος από συνθετικό ύφασμα, ενισχυμένη σόλα και τη μάρκα Scarpa Marco. Στις δυο πλευρές είχε κόκκινες ρίγες, οι οποίες είχαν ξεθωριάσει επειδή είχε μείνει στη θάλασσα.

Και οι λίγες αμφιβολίες που είχαν μείνει διαλύθηκαν. Το παπούτσι που ξεβράστηκε στο Σταβερνσεία πριν από έξι ημέρες ήταν ίδια μάρκα και ακριβώς ίδιος τύπος με αυτό που βρισκόταν τώρα στον μεταλλικό πάγκο του

εγκληματολογικού εργαστηρίου του Έσπεν Μόρτενσεν. Σε ευθεία γραμμή, ούτε ένα χιλιόμετρο δεν χώριζε τα σημεία όπου είχαν βρεθεί τα δυο παπούτσια.

Ο Βίστιν δεν είχε συμμετάσχει στην έρευνα για το πρώτο εύρημα ακρωτηριασμένου ποδιού, καθώς την είχε αναθέσει στην ομάδα του. Η βασική θεωρία των ερευνητών ήταν πως το πόδι προερχόταν από ένα ναυτικό δυστύχημα στον κόλπο Σκάγκερακ. Οι ιατροδικαστές πίστευαν πως πρέπει να είχε μείνει στο νερό έξι με δέκα μήνες. Αυτό που είχαν κάνει μέχρι τώρα οι ερευνητές ήταν να καταγράψουν τα πρόσωπα που αγνοούνταν από την περιοχή τον τελευταίο χρόνο.

Η πρώτη σκέψη του Βίστιν όταν εμφανίστηκε το δεύτερο παπούτσι με το πόδι ήταν πως επρόκειτο για ζευγάρι. Όμως, γρήγορα προέκυψε πως είχαν να κάνουν με δύο αριστερά πόδια.

Ο Νιλς Χάμερ πλησίασε την καφετιέρα και γέμισε ένα χάρτινο κύπελλο με καφέ. Καθώς δεν είχε βγει ακόμη όλος ο καφές, οι σταγόνες τσιτσιρίσαν όταν έσταξαν στην καυτή πλάκα μόλις ο Χάμερ πήρε την κανάτα.

«Δεν μιλάμε πια για δυστύχημα, έτσι δεν είναι;» ρώτησε κι έβαλε την κανάτα πίσω στη θέση της.

Ο Βίστιν δεν απάντησε, ωστόσο συμφωνούσε ότι θα έπρεπε να στρέψουν την έρευνα σε εντελώς διαφορετικές κατευθύνσεις.

Ο Χάμερ ήπιε μια μεγάλη γουλιά ζεστό καφέ. «Μάλλον ναρκωτικά», υπέθεσε.

Ο μεγαλόσωμος αστυνομικός επιθεωρητής ήταν επικεφαλής της Δίωξης Ναρκωτικών και κατά τη γνώμη του όλα συνδέονταν, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, με τα ναρκωτικά.

Ήταν γύρω στα σαράντα πέντε, με φαρδιούς ώμους, πλατύ στέρνο και σκουρόξανθα μαλλιά. Τα σκούρα μάτια του του προσέδιδαν συλλογισμένη έκφραση. Συχνά, ήταν απλώς αρκετό να κοιτάξει έναν ύποπτο ώστε αυτός να ομολογήσει την ενοχή του, προκειμένου να αποφύγει το έντονο βλέμμα.

«Δεν πρόκειται απαραίτητα για εγκληματική ενέργεια», του θύμισε ο Βίστιν.

Ο Χάμερ κάθισε και ανέβασε τα πόδια του στο τραπέζι. «Είναι εγκληματική ενέργεια να ακρωτηριάζεις τα πόδια κάποιου, είτε είναι ζωντανός είτε νεκρός».

Η καφετιέρα γουργούρισε ελαφρά κι έβγαλε ένα σύννεφο ατμού. Ο Βίστιν πήρε ένα φλιτζάνι από το ντουλάπι και το γέμισε καφέ.

«Δεν είναι σίγουρο πως έχουν κοπεί βίαια», συνέχισε την κουβέντα και ακούμπησε στον πάγκο. «Συμβαίνει να αποκόπτονται τα χέρια και τα πόδια από έναν κορμό που έχει μείνει για μεγάλο διάστημα μέσα στο νερό».

«Και κατά τύχη αυτό συμβαίνει σε δύο αριστερά πόδια που φοράνε ίδια παπούτσια;»

Ο Βίστιν ανασήκωσε τους ώμους του, αλλά ήξερε πως δεν έπειθε κανέναν επιχειρηματολογώντας ενάντια στα γεγονότα. Ούτε καν τον εαυτό του. Αναστέναξε. Η αλήθεια ήταν πως βρισκονταν στο κατώφλι μιας δύσκολης έρευνας.

Η Τύρουν Μποργκ εμφανίστηκε στην πόρτα της αίθουσας με ένα πάκο χαρτιά στα χέρια. «Κι άλλο παπούτσι;» ρώτησε.

«Κι άλλο ένα αριστερό παπούτσι», τη διόρθωσε ο Χάμερ.

«Κάνα δυο νούμερα πιο μεγάλο από το προηγούμενο», εξήγησε ο Βίστιν, «αλλά ίδιας μάρκας».

«Scarpa Marco», κατένευσε η Τούρουν Μποργκ και κάθισε. «Αθλητικό παπούτσι με κορδόνια», πρόσθεσε, φυλλομετρώντας τα χαρτιά της.

Ο Βίστιν κάθισε πλάι της. Η Τούρουν Μποργκ ήταν από τους πιο ικανούς ερευνητές στο Τμήμα. Με πολλές γνώσεις, αποτελεσματική και δραστήρια, είχε αναλάβει να εξακριβώσει την προέλευση του παπουτσιού.

«Ανακάλυψες τίποτα;» τη ρώτησε.

«Κατασκευάζονται στην Κίνα», είπε εκείνη και άφησε στο τραπέζι αντίγραφο με καταλόγους παραγγελιών και παραγωγής. «Η Europris εισάγει γύρω στα δεκαπέντε χιλιάδες ζευγάρια τον χρόνο. Από το 2005 έχουν πουληθεί περισσότερα από πενήντα χιλιάδες σε όλη τη χώρα».

Χτύπησε το τηλέφωνο του Βίστιν. Κοίταξε την οθόνη και είδε πως ήταν η Σουζάνε, η οποία προσπαθούσε να τον βρει. Έβαλε το τηλέφωνο στο αθόρυβο και αγνόησε την κλήση. Ήξερε πως ήθελε να τον ρωτήσει για την επίσκεψή του στον γιατρό.

«Το πρώτο παπούτσι ήταν νούμερο σαράντα τρία. Έχουν πουληθεί επτά χιλιάδες τετρακόσια ζευγάρια σαν αυτό».

«Σίγουρα αυτό κάνει τα πράγματα πιο εύκολα», σχολίασε ειρωνικά ο Χάμερ, πίνοντας από το χάρτινο κύπελλο. «Ποιος αγοράζει παπούτσια για τζόκινγκ από τη Europris;»

«Αθλητικά παπούτσια», τον διόρθωσε η Τούρουν Μποργκ και του έδωσε ένα διαφημιστικό φυλλάδιο, που εξηγούσε ότι τα παπούτσια ήταν φτιαγμένα από τεχνητό δέρμα, με σόλα από οξικό βινυλεστέρα του αιθυλενίου, για να απορροφούν τους κραδασμούς.

«Αυτά τα παπούτσια τα αγοράζουν οι ηλικιωμένοι», είπε

ο Βίστιν. «Ο πατέρας μου ψωνίζει από τη Europris. Έχει καλές τιμές και είναι ευχαριστημένος με την ποιότητα. Τα πόδια πρέπει να ανήκουν σε δύο από τους Γέρους».

Οι άλλοι δύο έμειναν σιωπηλοί, όμως ήξεραν πως είχε δίκιο. Ο κατάλογος με τους αγνοούμενους της περασμένης χρονιάς δεν ήταν μακρύς. Ο Βίστιν τον είχε μπροστά του. Περιείχε μόνο τέσσερα ονόματα.

Τόρκελ Λαουρίτζεν

Ότο Σάγκα

Σβέρε Λουν

Χάνε Ρίχτερ

Και οι τέσσερις είχαν εξαφανιστεί μέσα σε λίγες ημέρες τον Σεπτέμβριο της προηγούμενης χρονιάς, και όλες οι υποθέσεις τους είχαν προκαλέσει μεγάλο πονοκέφαλο. Κάθε χρόνο περίπου πενήντα άνθρωποι δηλώνονταν ως αγνοούμενοι στην αστυνομική περιφέρεια της ευθύνης τους, όμως οι περισσότεροι γρήγορα εντοπιζόνταν: έφηβοι που το έσκαγαν από το σπίτι τους, παιδιά που ξεχνούσαν την ώρα και τον τόπο, άνθρωποι με άνοια που περιπλανιόνταν, ψυχικά άρρωστοι, κυνηγοί και συλλέκτες καρπών. Συνήθως, τέτοιες υποθέσεις είχαν αίσιο τέλος και έκλειναν με την ευτυχή επανένωση των αγνοούμενων με τους οικείους τους, ωστόσο ορισμένες φορές ανακάλυπταν πως οι αγνοούμενοι είχαν πέσει θύματα κάποιου δυστυχήματος ή έβρισκαν ένα γράμμα αποχαιρετισμού. Σε λίγες μόνο εξαιρέσεις κάποιος χανόταν οριστικά και χωρίς ν' αφήσει κανένα ίχνος.

Τα πρώτα τρία ονόματα στον κατάλογο αναφέρονταν απλώς ως «Οι Γέροι». Δύο από αυτούς ζούσαν σε διαμερίσματα στο κέντρο νοσηλείας και φροντίδας ηλικιωμένων

του Στάβερν, στην οδό Μπρούνλα. Ο τρίτος ήταν συνομήλικος με τους άλλους δύο, ωστόσο κατάφερε ακόμη να ζει στο σπίτι του στο κέντρο του Στάβερν, στην οδό Γιούχαν Όλσεν. Επιπλέον, ήταν εν ζωή και η γυναίκα του.

Τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης δεν μπήκαν στον πειρασμό να κάνουν υποθέσεις ως προς την πιθανή σχέση μεταξύ των εξαφανίσεων, αν και σίγουρα πρέπει να είχαν σκεφτεί το ίδιο με την αστυνομία.

Από στατιστική άποψη, οι πιθανότητες ήταν μηδαμινές. Το Στάβερν είχε περίπου έξι χιλιάδες μόνιμους κατοίκους. Ούτε το τέσσερα τοις εκατό από αυτούς δεν ήταν άνω των εβδομήντα πέντε ετών, κι όμως, μέσα στην ίδια εβδομάδα τρεις από αυτούς είχαν εξαφανιστεί.

Στην αστυνομία είχαν προσπαθήσει να εντοπίσουν τυχόν ομοιότητες ή κάποιο σχέδιο, πέρα από την ηλικία και τη διαμονή των αγνοούμενων προσώπων. Το μόνο που είχαν βρει ήταν πως τα παιδιά των δύο Γέρων είχαν παντρευτεί το ένα το άλλο.

Ο Τόρκελ Λαουρίτζεν ήταν χήρος και πρώην διευθυντής ανθρώπινου δυναμικού στην ομάδα προσωπικού της Treschow-Fritzøe. Δύο χρόνια πριν είχε ένα σοβαρό εγκεφαλικό επεισόδιο. Στη φωτογραφία που συνόδευε τον φάκελο της υπόθεσης φαινόταν η μία άκρη του στόματός του να κρεμάει. Η ασθένεια είχε επηρεάσει την ομιλία του – μιλούσε συγκεχυμένα και χρησιμοποιώντας μονοσύλλαβες λέξεις, ωστόσο η αποκατάσταση στο κέντρο νοσηλείας και φροντίδας ηλικιωμένων τον είχε κάνει ικανό να αυτοεξυπηρετείται. Είχε ανακτήσει μερικώς την κίνηση στο δεξί πόδι και απολάμβανε μικρές βόλτες στον παραλιακό δρόμο. Κι

επειδή ήταν πάντα ακριβής και τακτικός, το προσωπικό είχε ανησυχήσει όταν δεν είχε επιστρέψει για το δείπνο ύστερα από μια βόλτα, τη Δευτέρα 1 Σεπτεμβρίου. Παρά την ασθένειά του δεν είχε κόψει το κάπνισμα, κι έτσι η πίεση και η χοληστερίνη του βρίσκονταν σε υψηλά επίπεδα. Φοβήθηκαν πως ίσως είχε πάθει ένα δεύτερο εγκεφαλικό και τον έψαξαν στον παραλιακό και στους γύρω δρόμους. Όμως, δεν τον βρήκαν ποτέ ούτε ζωντανό ούτε νεκρό.

Ύστερα από τρεις ημέρες εξαφανίστηκε από το ίδιο κέντρο ευγηρίας του Στάβερν ο Ότο Σάγκα. Ήταν συνταξιούχος αντισημναρχος και, παλαιότερα, διευθυντής στη σχολή πολεμικής αεροπορίας στο Στάβερν. Μετά τον θάνατο της γυναίκας του είχε αρχίσει να γράφει ποίηση, είχε μάλιστα εκδώσει και κάνα δυο συλλογές σε έναν τοπικό εκδοτικό οίκο. Τρία χρόνια νωρίτερα η οικογένεια είχε αρχίσει να παρατηρεί τα πρώτα ανησυχητικά σημάδια άνοιας. Επανειλημμένα μικρά έμφρακτα ή αιμορραγίες στον εγκέφαλο έβλαψαν νευρικά κύτταρα, οδηγώντας σε εξασθένηση των νοητικών λειτουργιών, με αποτέλεσμα να ξεχνάει και να επαναλαμβάνει πράγματα. Οι συγγενείς του είχαν κάνει αίτηση για μια θέση στο Κέντρο, ενώ είχαν διαπιστώσει ότι το προσωπικό είχε καταφέρει να επικοινωνεί με τον ηλικιωμένο άντρα, και μάλιστα καλύτερα απ' ό,τι η ίδια του η οικογένεια.

Εξαφανίστηκε κάποια στιγμή μετά το πρωινό της Πέμπτης 4 Σεπτεμβρίου. Το προσωπικό έψαξε πρώτα στα κτίρια του Κέντρου και εν συνεχεία επέκτεινε την έρευνα στην περιοχή των παλιών ναυπηγείων και των εγκαταλειμμένων στρατώνων όπου είχε εργαστεί, καθώς και στην κατοικημένη περιοχή Άγκνες όπου είχε ζήσει. Είχε συμβεί

να χαθεί και άλλη φορά και να μην μπορεί να βρει τον δρόμο της επιστροφής. Όταν άλλαξε η βάρδια και δεν είχε βρεθεί ακόμη, ειδοποιήθηκε η αστυνομία. Έψαχναν όλη νύχτα σε πάρκα και κήπους σπιτιών, σε ξεκλείδωτες αποθήκες και παράσπιτα, σε κεντρικούς δρόμους και λιμανάκια. Ύστερα από είκοσι τέσσερις ώρες δεν είχαν πού αλλού να ψάξουν και η αναζήτηση σταμάτησε. Ήταν σαν να είχε ανοίξει η γη και να είχε καταπιεί τον εβδομήντα εννέα ετών Ότο Σάγκα.

Ο Σβέρε Λουν ήταν ένας παλιός δάσκαλος, που είχε κλείσει την καριέρα του ως διευθυντής του δημοτικού σχολείου του Στάβερν. Την εξαφάνισή του τη δήλωσε η γυναίκα του, Γκρέτα Λουν, τη Δευτέρα 8 Σεπτεμβρίου και ώρα 17:32, σύμφωνα με τα έγγραφα. Της είχε πει πως είχε κάποιες δουλειές και είχε φύγει από το σπίτι με τα πόδια κατά τις έντεκα. Οι δουλειές του ήταν συνήθως καφές και κουλούρι, διαβάζοντας μια εφημερίδα του Όσλο, πέντε λεπτά περπάτημα από το σπίτι, στο Baker Nalun. Τις περισσότερες φορές ήταν πίσω γύρω στη μία.

Και οι δύο γυναίκες πίσω από τον πάγκο στο αρτοποιείο γνώριζαν τον διευθυντή Λουν, όμως καμία δεν είχε δει εκείνη την ημέρα. Μια καμαριέρα στο ξενοδοχείο *Wassilioff* που είχε βγει για τσιγάρο γύρω στις δώδεκα πίστευε πως είχε δει τον ηλικιωμένο δάσκαλο να μπαίνει στη θέση των επιβατών ενός γκρίζου στέισον βάγκον, έξω από το παλιό ταχυδρομείο. Όμως, εκεί χάνονταν τα ίχνη του. Ο οδηγός δεν επικοινωνήσε ποτέ με την αστυνομία, και κανείς δεν ξαναείδε τον Σβέρε Λουν.

Η Χάνε Ρίχτερ ήταν τριάντα τεσσάρων χρονών και δεν

είχε καμία σχέση με τους άλλους δύο. Η δική της υπόθεση ήταν διαφορετική. Ήταν νηπιαγωγός και βρισκόταν σε αναρρωτική άδεια για πολύ καιρό πριν εξαφανιστεί. Για μεγάλα διαστήματα είχε νοσηλευτεί στο Φουρουμπάκεν, την τοπική ψυχιατρική κλινική στο Λάρβικ. Είχε διαγνωστεί με παρανοειδή σχιζοφρένεια. Είχε ψευδαισθήσεις πως μια ξένη υπηρεσία πληροφοριών την παρακολουθούσε και έκανε μυστικές έρευνες στο σπίτι της, μεταξύ άλλων για να εγκαταστήσει κατασκοπευτικό εξοπλισμό. Αντιψυχωσικά φάρμακα κατέστειλαν τη συμπτωματολογία, έτσι που ήταν σε θέση να ζει ανεξάρτητη στο διαμέρισμα που είχε νοικιάσει. Όταν η νοσηλεύτρια της κλινικής την επισκέφτηκε την Τετάρτη 10 Σεπτεμβρίου, δεν τη βρήκε στο σπίτι. Μπήκε μέσα κι άρχισε να ψάχνει και ανακάλυψε πως το ταχυδρομείο και οι εφημερίδες της Παρασκευής 6 Σεπτεμβρίου βρίσκονταν στο σπίτι, όμως από εκεί και ύστερα είχαν μείνει στο γραμματοκιβώτιο. Περίμενε να βρει τη Χάνε νεκρή στο κρεβάτι ή στο μπάνιο, αλλά δεν ήταν πουθενά, ούτε στο σπίτι ούτε εκεί γύρω. Η αστυνομία δημοσίευσε το όνομα και τη φωτογραφία της αγνοούμενης στα ΜΜΕ, χωρίς όμως αποτέλεσμα. Κανένας δεν είχε δει τη Χάνε Ρίχτερ, ούτε είχε ιδέα τι είχε απογίνει.

Η έρευνα για τους τέσσερις αγνοούμενους είχε απορροφήσει ένα μεγάλο μέρος από το δυναμικό της αστυνομίας στη διάρκεια των εβδομάδων που ακολούθησαν, δεν είχε οδηγήσει όμως σε κάποια εξήγηση για το τι είχε συμβεί. Στη συνέχεια, προέκυψε η υπόθεση του Ανθρώπου της Νύχτας, όπου κάποιος είχε αποκεφαλίσει μια κοπέλα και είχε στήσει το κεφάλι της σε έναν πάσσαλο στη μέση της πλατείας. Όλοι

είχαν επιδοθεί στη διαλεύκανση αυτού του εγκλήματος, και μέχρι το Πάσχα οι υποθέσεις των τεσσάρων εξαφανισμένων προσώπων είχαν μπει στο αρχείο.

Εδώ και μία ώρα, ο Βίλιαμ Βίστιν τις είχε βγάλει ξανά στην επιφάνεια.